

VÁCLAV KLAUS

JIŘÍ WEIGL

IVO STREJČEK

FILIP ŠEBESTA

PETR MACINKA

IVK A SLOVENSKÉ VOLBY

**Šance na návrat vlastní
sebevědomé politiky a impuls
pro sousední země?**

Slovensko je náš nejdůležitější partner, bratrská země, s níž sdílíme značnou část své moderní historie, země propojená s námi ohromným množstvím všestranných vazeb. Negativní vývoj v EU, dopady Green Dealu, energetická krize, následky epidemie i dopady války na Ukrajině, to všechno nachází odraz v současném vývoji našich zemí. I proto pro nás měly slovenské volby zásadní význam.

Úvod

Slovenské volby byly pro kolektiv autorů IVK jedním ze zásadních témat letošního podzimu. Zabývali jsme se nikoliv pouze jejich výsledky a analýzami povolební situace, ale od počátku jsme je považovali za velmi důležitou politickou událost pro celý náš region, Evropskou unii i politickou situaci v České republice.

Slovensko je náš nejdůležitější partner, bratrská země, s níž sdílíme značnou část své moderní historie, země propojená s námi ohromným množstvím všestranných vazeb. Negativní vývoj v EU, dopady Green Dealu, energetická krize, následky epidemie i dopady války na Ukrajině, to všechno nachází odraz v současném vývoji obou našich zemí. Proto i slovenské volby mají pro nás zásadní relevanci.

Velmi přejeme Slovensku nalézt východisko z dlouhotrvající politické krize a postupujícího chaosu. Proto jsme i v atmosféře hysterie, kterou kolem osoby bývalého premiéra Roberta Fica rozpoutávala média i někteří vládní politici, vyjádřili jasnou a veřejnou podporu jemu a jeho hnutí. Obrátili jsme proti sobě nenávistné útoky a pomluvy, ale jsme přesvědčeni, že jsme kovali správně.

Čtenářům v tomto Newsletteru Plus dáváme přehled našich textů a vystoupení, které se tématu slovenských voleb týkají. Vedle vyjádření podpory Václava Klause Robertu Ficovi a jeho povolební gratulace přetiskujeme glosy a další texty autorů IVK, které se tématu slovenských voleb týkají, včetně přepisu rozhovoru Petra Macinky v XTV a jakéhosi závěrečného shrnutí z pera Jiřího Weigla.

Věříme, že tato publikace přispěje k věcnější diskusi tématu a lepšímu pochopení našich postojů.

Jiří Weigl
4. 10. 2023

Dopis Václava Klause Robertu Ficovi před slovenskými volbami

V Praze dne 13. 9. 2023

Vážený pane předsedo,

pozorně sledujeme předvolební debaty i celou atmosféru na Slovensku. Jsme tím zneklidněni a ve Vašem úspěchu vidíme šanci, aby Slovensko zůstalo demokratickou zemí a aby zůstalo samo sebou. Brutální útoky na Vás a na Vaši stranu – viz dnešní narušení Vaší tiskové konference – jsou důvodem našeho zneklidnění.

Shodujeme se s Vámi, že je třeba opřít se o občany Slovenska, o slovenského voliče, a ne o komentáře v New York Times či v jiných zahraničních médiích, včetně českých.

Výsledky slovenských voleb považujeme za důležité nejen pro Slovensko samotné, nejen pro další vývoj ve střední Evropě, ale také v Evropě jako celku. Budou mít dopad i v České republice.

Berte tento dopis jako výraz naší podpory v závěru předvolebního boje. I když se z mediálních zpráv může zdát, že u nás stoupence nemáte, můžeme Vás ubezpečit, že tomu tak není.

S mnoha srdečnými pozdravy

Václav Klaus a kolektiv IVK

Blížící se volby na Slovensku a v Polsku a naše velké prázdno

Václav Klaus

V závěru tohoto týdne budou slovenské parlamentní volby, které rozhodnou, zda Slovensko zůstane samo sebou, unikátním seskupením lidí hrdých a pracovitých, nám blízkých, zemí, která listopadem 1989 a následným rozdělením Československa získala šanci žít podle svého a vládnout si sama. Variantou je, že se stane malým kouskem nepřehledné Evropské unie, který nebude schopen ubránit se jejím progresivistickým ambicím všechno s národem spojené zlikvidovat.

I když to v kouřové cloně médií a silných předvolebních výroků politiků nemusí být všem až tak jasné, právě o to v těchto volbách jde. To, co dělá mediálně-politický kartel s Robertem Ficem, je téměř neuvěřitelné, ale hlavně mimořádně smutné. A že se na tom přiživují nejen režimoví čeští novináři, ale i prezident Pavel, je ještě horší. Nevěřím, že nechápou, o co skutečně jde. Mne nejvíce trápí, že si neuvědomují, že i nás bude brzy čekat podobné dilema.

Minulý týden jsem byl na mezinárodní konferenci v Budapešti a přesvědčil jsem se, že to dobře chápou Maďaři. Dlouho jsem o tom hovořil i s premiérem Orbánem, který má ke Slovensku blízko a který to vidí stejně. Nemám ale pocit, že by tomu mohli rozumět zejména američtí účastníci konference, kteří jsou zcela orientováni na svůj boj s Ruskem a zejména s Čínou.

Brzy budou volby i v Polsku. Najednou se začínají ozývat autentické polské zájmy, nejen odvěké polské nepřátelství s Ruskem. Reakce předsedy vlády a ministra zahraničí nejen na vůči Polsku velmi agresivní slova prezidenta Zelenského, ale i německého kancléře Scholze, dávají tušit, že se i v Polsku vnitropolitická situace přiostrňuje. I Polsko by ale mělo zůstat – i po volbách – Polskem a nepokoušet se přeměnit se v „Trojmoří“ s ambicí stát se velmocí.

Jen my jsme nepoučitelní. Zoufalství naší pětikoalice přesahuje všechny meze. Místo jednoduché, pragmatické politiky, kterou vláda neumí, se utíká k hledání jakýchsi nových vizí pro Českou republiku. Nechtějí vědět, že jiná vize než svoboda, trh a demokracie není. Hledáním tzv. strategických investic podle vzoru komunistických pětiletok vláda dokazuje, že jí svoboda, trh a demokracie nestačí. Chtějí něco jiného a myslí si, že právě to od nich naši občané očekávají.

P. S.: Ve chvíli psaní této glosy „pípla“ zpráva tiskové agentury, že „von der Leyenová ocenila podíl českého předsednictví v EU na schvalování klimatického návrhu Fit for 55, klíčové části Zelené dohody pro Evropu“. Ano, nejsme jenom nejukrajínštější, jsme i nejzelenější.

publikováno v deníku MF Dnes 27. 9. 2023

Blahopřání Václava Klause Robertu Ficovi k vítězství ve volbách

V Praze dne 1. 10. 2023

Vážený pane předsedo,

jen rychlá nedělní ranní gratulace k Vašemu pro mnohé nečekanému, ale zaslouženému vítězství ve volbách. Ukázalo se, že volič uvěřil věrohodnému politikovi, kterému jde o svou zemi, a ne o uspokojení mocné mediálně podporované komunity, která usiluje o něco úplně jiného.

Je to šance na návrat k vlastní sebevědomé slovenské politice a je to i impuls pro politiku v zemích vašich sousedů, včetně České republiky.

Přeji vám úspěch při povolebním vyjednávání, což – jak dobře vím – není o nic lehčí než vlastní volby.

S pozdravem

Václav Klaus

Slovenské povzbuzení

Jiří Weigl

Progresivisté na Slovensku i u nás smutní – slovenští voliči jasně ukázali, že mají dost nátlaku, ohlupování, servility vůči Západu a neschopnosti, kterou dosavadní pokrokářský režim dlouhodobě a na jejich úkor předvádí. Jasně dali najevo, že už nepřipustí tahání z klobouku nových a nových nýmandů vydávaných za spasitele. Přesvědčivé vítězství svými hlasy dali trojnásobnému premiérovi a matadorovi slovenské politiky Robertu Ficovi.

Velmi dobrý výsledek zaznamenal i jeho bývalý místopředseda a někdejší nástupce v premiérském křesle Peter Pellegrini se svou stranou Hlas. Voliči vsadili na zkušenost a kompetenci obou levicových stran a jejich lídrů a naopak nedopustili vítězství masivně protěžované dosud neparlamentní strany Progresívne Slovensko, vedené mladým prominentem, místopředsedou Evropského parlamentu Michalem Šimečkou.

Slováci se nenechali zastrašit očerňováním Fica a jeho Směru jako zločinců a Putinových nohsledů, nepřijali hysterii, která případné vítězství bývalého premiéra líčila bezmála jako konec světa, odsunutí Slovenska na východ a jeho vyřazení z Evropy. Nevzali ohled na výhrůžky českého prezidenta a starý pražský paternalismus, který se vůči Slovensku zase projevil v plné síle.

Mají své zkušenosti s neschopnými pokrokářskými prezidenty Kiskou a Čaputovou, děsivou Matovičovou vládou, rozvalem bezpečnostních složek státu a narůstajícím chaosem.

Drtivou většinu Slováků nezajímají sňatky homosexuálů, genderově neutrální toalety či transgenderová témata vlastní Progresivnímu Slovensku. Nestojí o multikulturní obohacení migranty a dobře vidí, do jakého marasmu nás žene Green Deal a všechny bruselské zelené nesmysly. Lidé si už uvědomují, že progresivistická politická agenda nemyslí na chudé, mezi které velká část obyvatel našeho regionu v evropském srovnání patří. Nestará se, co budou lidé jíst, čím budou topit. Elity se obyčejným lidem zcela odcizily a voliči to cítí.

Slovenské volby to prokázaly zcela jasně – bohatá Bratislava a Košice jsou progresivistické ostrůvky v moři nespokojených. Ti si však uchovali zdravý rozum a nepodporují nekonečnou válku v sousedství. Vědí, že je to velká hrozba a že čím déle trvá, tím hůře pro Slovensko. Prozápádní patolízalové v dnešní vládě názory většiny spoluobčanů ignorují. Snaží se pouze zavděčit v cizině a věří, že je podpora zvenčí udrží u moci. Včerejší noc ukázala, že to byla marná kalkulace.

Výsledek slovenských voleb by měl být budíčkem i pro českou vládu, která stejně jako dosavadní slovenští vládcové bez mrknutí oka poslouchá na slovo zahraničí a věří, že se jí proto nemůže nic stát. Svědčí o tom arogance, s jakou si Fialova vláda dovolí současně se schválením rozpočtu na příští rok, jenž bude mít výrazný dopad na snížení příjmů a životní úrovně obyvatel, oznámit nákup nejmodernějších amerických stíhaček za stovky miliard. Dalšími miliardami pomáhá cizím vlastníkům naší plynárenské infrastruktury, která v současných poměrech masivně prodělává, poslušně udělá cokoliv, čím by se mohla u mocných dnešního světa zavděčit. Jenom na vlastní občany nemyslí, a to se jí stejně jako slovenským progresivistům nevyplatí.

Dnešní západní politický mainstream, k němuž se tak nadšeně hlásí, totiž občanům nenabízí vůbec nic dobrého – pouze zbrojení, drahotu, zákazy a cenzuru. Jak daleko jsme v této

oblasti pokročili, jak už zase strach a double-think začal ovládat myšlení lidí, potvrdily ve slovenských volbách totálně zavádějící tzv. exitpolly, které všechny předpověděly vítězství Progresívneho Slovenska. Voliči už zase mají strach říci, jak volili. Bojí se následků, obávají se skandalizace a profesních postihů. Tak daleko jsme to v naší úžasné evropské liberální demokracii dotáhli.

Hysterie progresivistů nad výsledkem slovenských voleb ukazuje, že pokrokáři ještě nemají všechno pod úplnou kontrolou, že ještě mohou prohrát a jsou si toho vědomi. Nejsou však ochotni připustit, že je jejich politika špatná. Za porážky prý mohou jenom ruské dezinformace a ty je třeba potlačit. Máme se na co těšit.

2. 10. 2023

Ještě několik poznámek ke slovenským volbám

Ivo Strejček

Robert Fico se svojí sociálně demokratickou stranou Směr vyhrál slovenské parlamentní volby. Při velmi vysoké volební účasti, která potvrdila, že velká většina Slováků dobře porozuměla významu těchto voleb a proto se jich zúčastnila, je jeho volební vítězství jen obtížně zpochybnitelné. Volební mapa Slovenska je totiž jasná: pouze ve dvou hlavních metropolích Bratislavě a Košicích a v několika k nim přilehlých okresech vyhráli progresivisté vedeni Michalem Šimečkou. Až na pár dalších výjimek patřících tradičně promaďarským či křesťansky laděným voličům, je drtivá většina Slovenska „proficovská“.

Proč tedy byly tyto volby (nejen) v Čechách sledovány tak pozorně?

Kromě přirozeného zájmu plynoucího z historické příbuznosti i podobnosti našich dvou států, bylo zřejmé, že na Slovensku dochází k zásadnímu střetu dvou politických světů. Světa politiky vedené skrze standardní politické strany stavící úspěch svých programů na zájmech autentických občanů, a politických formací utvářených uměle, účelově a nahodile na jedno dvě politická období, často kořenících v zahraničí bez pochopení skutečných zájmů obyčejných lidí. Zatímco Robert Fico objel Slovensko s cílem „podat si ruku s každým voličem“, progresivisté vsadili na člověka fakticky vždy žijícího, studujícího,

pracujícího a vydělávajícího v zahraničí Michala Šimečku a rétoriku o ohrožení prozápadní orientace Slovenska.

V jednom z bezprostředních povolebních televizních studií charakterizovala podstatu volebního střetu velmi přesně slovenská herečka Deana Horváthová: to, co se v posledních letech na Slovensku dělo, poškodilo tuto zemi ekonomicky, morálně i lidsky. Slovinci si podle ní přejí návrat přirozených morálních a konzervativních hodnot, zajíká se jim „ Bruselské“ pokrokářství. Věří v rodinu, netouží po genderu, přejí si skoncovat s dělením na „mladé“ a „staré“ a věří v obnovení mezigeneračních vztahů. Aniž by paní Horváthová jedinkrát zmínila Ficovo jméno, přelomovost voleb viděla v příležitosti vytvořit takovou vládu, která „napraví to, co se na Slovensku za posledních 10–15 let zbouralo, [protože] chceme, aby mladí měli kam do budoucnosti jít“. Je velmi pravděpodobné, že toto byl většinový názor slovenského voliče, kvůli kterému volil stranu Roberta Fica.

Hned v nedělním ranním komentáři nejčtenějšího slovenského deníku Sme se ovšem šéfredaktorka tohoto progresivistického listu rozhořčila, že „Fico porazil Slovensko“. Ve své nenávistné zaslepenosti potvrdila, že jednou z charakteristik progresivistů, i v Čechách s tím máme bohaté zkušenosti, je jejich neochota smířit se s porážkou a přijmout prohru. Pravda je totiž skutečně jiná: Fico Slovensko neporazil, Fico na Slovensku vyhrál. A je i jedno, zda hlasy získal od autentických sociálně demokratických voličů, nebo od lidí svým hlasem „jen“ protestujících proti zoufalému výkonu slovenských politiků posledních let.

Ovšem onen nenávistný výkřik „Fico porazil Slovensko“ lze číst i jinak. Mají-li totiž ve Sme na mysli Slovensko vazalsky podřízené všemu bruselskému, mají-li na mysli Slovensko vědomě opouštějící národní tradice a historické kořeny, mají-li

na myslí Slovensko ve vleku zničujících ideologií progresivistického Západu, mají-li na myslí slovenské politiky nekriticky papouškující vše „západní“, pak asi ano – takové Slovensko Robert Fico s podporou normálních Slováků skutečně porazil.

Plyne z toho všeho nějaké poučení také pro aktuální českou politickou a mediální elitu?

Slováci nám ukázali, že je možné vzepřít se hloupým obviňením z „národovectví“ či mediálním masážím „prestížních“ západních deníků a lze si – třeba i proti všem – zkusit najít vlastní cestu. Vezmou-li si Češi z nezávislého chování části slovenských voličů správné poučení, má se Fialova vláda na co těšit! I v Čechách nás v příštích parlamentních volbách čeká souboj dvou politických světů a Slováci nám cestu naznačili.

Jenom nám v Čechách chybí nějaký ten jasný, srozumitelný a charismatický Robert Fico.

3. 10. 2023

Tatranské pastorále

Filip Šebesta

I já bych rád tento týden učinil přípodotek ke slovenským volbám, i když je přede mnou na těchto stránkách prakticky vyčerpávajícím způsobem analyzoval v pondělí Jiří Weigl a o den později Ivo Strejček. Mé poznámky budou subtilnější a okrajovější, možná obecnější.

Po období nestability a chaosu Slováci prokázali, že jsou většinově racionálně uvažující. Odmítli dalšího neznámého „spasitele“ vytaženého z klobouku a raději dali přednost známému a třeba i ušpiněnému před novým čistým, o kterém po zkušenosti z posledních let lépe než kdokoli jiný vědí, že neznamena automaticky lepší. Někdo by mohl říct, že dali přednost, jak říkají Anglosasové, „devil we know“.

Slovenské volby a jejich hlavní souboj byly prakticky dokonalou demonstrací toho, co označuji za nové politické štěpení se vším, co s tím souvisí. Na jedné straně stáli konzervativci, v tomto případě levicoví, proti nim liberálové. Liberálům vyjadřovali sympatie obvyklé skupiny, domácí i zahraniční média a liberální politici za hranicemi, za konzervativce se naopak stavěly konzervativní hlasy bez ohledu k dřívějším (i dnešním) rozdílným pohledům v ekonomických otázkách – Klaus, Zeman, Orbán...

Typický byl i likvidační způsob „debaty“ liberálního politicko-mediálního kartelu bránícího se „populismu“. Přesně to ukazují slova Magdy Vašáryové v článku s příznačným

názvem „Černobílý zápas demokraté prohráli“ ve včerejším *Právu*. „Progresivní a proevropští voliči si neuvědomili, že je to znovu černobílý zápas. Ano, nebo ne. A bohužel rozložili síly. Nepochopili, že v těchto volbách nešlo o programy, o hodnotové nastavení. Šlo pouze o zápas porazit Fica a jediný, kdo měl šanci ho porazit, byl pan Šimečka,“ prohlásila po volbách Vašáryová. Další politický souboj tak liberálové z běžného střetu o politické otázky, o otázky správy věcí veřejných, povýšili na souboj dobra a zla, které personifikovali do jedné osoby – antiFico, podobě jako antiBabiš, antiOrbán nebo antiTrump.

Lidé, kteří před lety s obdobným nadšením, jako projevovali dnes směrem k Progresivnímu Slovensku, volili hrozen stran, které zemi dovedly přes všechny jeho likvidačními kauzy a zátež zpět k Ficovi, jsou prakticky titíž. Šanci opakovat svůj pokus s jiným obsazením nedostali. To je legitimní a měli by to přijmout. Bohužel to nepřijmou. Likvidační povaha politického střetu – „buď, anebo“ – kterou mu tito lidé dávají, je varovná. Liberální kartel se bude populistické revoltě, která na Slovensku získala volbami konkrétní podobu, samozřejmě všemožně bránit.

Konzervatismus proto (nejen z těchto důvodů) člověku velí jistou zdrženlivost v očekávání a střízlivost v projevech kladných emocí z volebních výsledků. Robert Fico není rozhodně andělem, ale stejně tak není ani ďáblem, za kterého byl a je vydáván.

Neznámým fenoménem jsou nesmyslně extenzivní reakce a hodnocení slovenských voleb nebo kvality kampaně přicházející vrchnostensky z Prahy, zejména pak od prezidenta republiky. Což bohužel pokračuje i po volbách. Na Slovensku na to opravdu *nikdo* nečeká. Vzájemné vztahy obou bývalých součástí společného státu to poškodí mnohem víc, než kolik

to může přinést „plusových bodů“ od těch, pro které jsou tyto věty originálně vyslovovány.

A tím se dostáváme ke střeoevropské spolupráci. Tu se podařilo zejména zdůrazňováním rozdílného přístupu k válce na Ukrajině umrtvit. Po slovenských volbách bude pravděpodobně visegrádská spolupráce dřímat dál. A to přesto, že stále existuje celá řada otázek, ve kterých jsou naše zájmy přirozeně blízké – jako například migrace. Štěpící téma Ukrajiny však, k radosti evropských velmocí, vítězí. Česká republika dává od příchodu nové vlády ostentativně najevo, že ona o spolupráci, která by alespoň trochu vyvažovala tradiční velké váhy Unie, nemá zájem. Po slovenských volbách se tak definitivně nejslabším článkem V4 stáváme *my*.

A ještě dva poslední dodatky na okraj. Předseda Progresívního Slovenska kritizoval Andreje Babiše za jeho podporu Fica a Pellegriniho na síti X s tím, že v době, kdy premiér zveřejnil své video, již na Slovensku platilo tzv. předvolební moratorium a kampaň tak byla zakázaná. Pomineme-li že je to nesmysl a že pro českého politika na jeho sociální síti (na které se navíc moratorium podle všeho nevztahuje vůbec) opravdu slovenské zákony neplatí, zaujme jiná věc. A sice ono vlastní moratorium. To v době, kdy platí možnost korespondenční volby (jíž je Šimečka přirozeně zastáncem) a část voličů hlasuje v úplně jiný okamžik a na základě zcela jiných informací a nálady než voliči ve volebních místnostech, vlastně trochu postrádá smysl.

„Výsledek slovenských voleb je pro nás varováním i poučením,“ napsal na síti X ministr vnitra Rakušan a pokračoval. „Obavy lidí, kteří žijí často na periferii zájmu, nemusejí mít reálný základ, ale nejsou proto méně skutečné. Pokud chceme udržet v Česku liberální demokracii, musíme vysvětlovat její výhody i těm, kdo z nich v současné době neprofitují, nebo jen

málo. Lidem ve vyloučených lokalitách, lidem chudším, zklamáným...”

Toto bezděčné přiznání, že zájmy různých lidí se liší a že podle toho i volí, bychom si měli zapamatovat. Jednak proto, že na síti se už teď rozbíhá dosti nechutná debata, jak donutit „ty druhé“ ke změně jejich postojů a k poslušnosti. A jednak proto, že až doposud jsme byli přesvědčováni, že liberální demokracie je dobrá pro všechny. Evidentně není a je užitečné vědět, že si to uvědomují i její epigoni, jak s jistou prostoduchostí nechtěně ukázal právě ministr vnitra. Může to totiž leccos naznačit o tom, jak bude dál vypadat jejich vypořádávání se s „populistickou revoltou“.

4. 10. 2023

Slovensko mezi starým Západem a novou levicí

Petr Macinka

„Po volbách hrozí mentální odklon od Západu“, varovala slovenská prezidenta Čaputová v České televizi. Co myslíte, že to má znamenat?

Na Slovensku platí tzv. moratorium, kdy se několik dnů těsně před volbami už nesmí vést žádná kampaň. V případě našich dvou zemí (České republiky a Slovenska) sledujeme vždy jistý asymetrický fenomén, kdy nejméně pětina dospělé slovenské populace pravidelně sleduje česká média, zatímco daleko méně lidí u nás sleduje média slovenská. Když se tedy již nesmí „kampaňovat“ tam, přesouvá se pro poslední dny či hodiny velká část slovenské politické komunikace do českých televizí a na český internet.

Celý poslední předvolební týden proto vidíme masáž uvědomělé skupiny liberálních mediálních aktivistů, která pro desítky tisíc Slováků žijících v České republice i pro stovky tisíc diváků a čtenářů ze Slovenska pokračuje ve výrobě nezaměnitelné propagandy ve prospěch strany Progresívne Slovensko. To je strana, která se nyní uchází o moc a jejíž byla paní Čaputová místopředsedkyní. Ona tedy své straně logicky pomáhá a do předvolební kampaně po celou dobu velmi aktivně vstupuje.

Co čeští politici? Dnes, den před volbami, se všude píše, jak „Babiš vtrhnul do kampaně, když už byla zakázaná“.

To je výmluvný dvojí metr, který potvrzuje, komu proud českých aktivistických médií nepokrytě fandí a kdo by spíše měl být umlčován. Andrej Babiš natočil video, které zveřejnil v době již běžícího moratoria. Ve stejný moment ovšem své video vydal i ministr vnitra Vít Rakušan.

Babišovi, který stranu paní prezidentky nepodpořil, hned nadávají: „Co se do toho vměšuješ, co do toho vstupuješ?“ Oproti tomu Rakušanův příspěvek, v němž popřál Slovensku „progressivní budoucnost, ale hlavně ne Směr do Ruska“, je v pořádku. Stejně jako vystoupení prezidentky Čaputové v České televizi. Ona má titulky o mentálním odklonu od Západu, zatímco „Babiš vtrhnul do kampaně, když už byla zakázaná“.

A hrozí tedy mentální odklon Slovenska od Západu, jak se bojí prezidentka Čaputová?

Měli bychom si umět narovinu popsat, o co ve volbách na Slovensku jde a o co v nich nejde. Jedna skupina, která si dokonce progresivismus vetkla do svého názvu, chce pro slovenskou společnost plně adoptovat veškeré výdobytky nové západní levice, od níž se prezidentka Čaputová tolik bojí „mentálně odklonit“. To ovšem není odklon od Západu jako takového, jak se nám snaží namluvit, to je pouze odmítnutí jeho pokrokařské části.

Té části, která chce multikulturalismus a masovou migraci, která chce genderovou rovnost, která prosazuje feminismus, která chce plnit nesmyslné klimatické cíle EU a zakazovat auta, která chce nastolit diktát politické korektnosti atd. To všechno představuje skupina okolo prezidentky Čaputové, Progresivního Slovenska a ostatních menších stran, které se těší, že s nimi možná budou vládnout.

No a pak je druhá strana, kterou z našeho pohledu – tedy z pohledu lidí, kteří ctí konzervativní hodnoty Západu – reprezentuje Robert Fico a strana SMER. Ten chce před všemi výše vyjmenovanými pokrokařskými trendy občany Slovenska ochránit.

Liší se něčím předvolební atmosféra na Slovensku od atmosféry v jiných zemích?

Slovensko, stejně jako i jiné evropské země v posledních měsících a letech svádí svůj vlastní boj o podobu toho, čemu se nadále bude říkat Západ.

Bude to Západ zeleného boje s klimatickými větrnými mlýny, nebo zůstane Západem průmyslovým a prosperujícím?

Bude to Západ multikulturní a migrační, nebo zůstane Západem národů?

Bude to Západ povinných kvót a adorace rovnosti, nebo se podaří zachovat Západ lidské přirozenosti a jeho společnost takovou, jak jsme ji znali po staletí?

Bude to Západ multigenderového státního paternalismu, nebo zůstane Západem mužů, žen, dětí a jejich rodin?

Ve slovenské společnosti, a nejen v ní, nyní probíhá politický souboj o to, zda se náš svět definitivně promění ve svět sebedestrukce, anebo zda zvítězí návrat k zdravému rozumu, prosperitě a elementární důstojnosti. Přejme Slovákům, ale též sami sobě, aby si lidé okolo nás dokázali ze dvou nabízených světů vybrat ten správný.

Přepis z vystoupení v televizi XTV a na kanále Xaver live ke slovenské volební kampani a k podobě budoucího Slovenska

29. 9. 2023

Po slovenských voľbách je namiesto apoteóza „malého hloučku“

Václav Klaus

Bylo mnoho malověrných, kteří nevěřili Ficovi, resp. – možná přesněji – nevěřili Slovákům a síle jejich obavy z národního ohrožení. Ještě více bylo těch, kteří nechápali naši podporu tomuto jedinému autentickému slovenskému politikovi současnosti. Kteří nechápali, o co jde. Kteří se divili, že můžeme podporovat levičáka ze sociální demokracie. Kteří stále ještě netuší, že se dnešní spor nevede ve vyšlapaných kolejičkách minulosti. Kteří nechtějí slyšet, že ve skutečnosti jde o udržení vlastní kulturní identity – před masovou migrací a před rozpuštěním se jako ona pověstná kostka cukru (můj příměr z roku 1992) v evropském Eintopfu.

Tuto chybu Fico nedělal. Má možná jiný názor než já na míru zdanění, na sílu a význam průmyslové politiky státu (oproti spoléhání se na trh) nebo na regulaci velkých firem na malém slovenském trhu, ale ani to přesně nevím. Progresivní Slovensko – viz předcházející glosy tohoto týdne z pera Jiřího Weigla a Ivo Strejčka – si o standardních pravo-levých tématech nemyslí vůbec nic (stejně jako si o nich nic nemyslí naše antistrana STAN a její předseda, který se o víkend vyznamenal výrokem, že na Slovensku nemysleli ti správní – jeho ideoví souputníci – na „periferii a na zklamane“). Tito čeští a slovenští pokrokaři

mají v hlavách jen své pokrokářské ideje o manželství všech se všemi, o urychlení digitalizace a o potřebě zesílit kopírování životního stylu našich velkých vzorů v západní Evropě.

Je nás jen málo, kteří se tomu bráníme. Možná ale, že nevadí, že je nás teď málo. Kromě slovenských voleb proběhla minulý týden i Svatováclavská mše ve Staré Boleslavi. Ve stínu mimořádně silných výroků kardinála Duky a jeho dnes již legendární citace Karla Čapka z prosince 1938 zůstalo kázání litoměřického biskupa Baxanta trochu v pozadí. Nezaslouženě. Ten pronešl úžasnou řeč, kterou zkratkovitě nazývám „apoteóza malého hloučku“.

Biskup Baxant připomněl, že nositelů „křesťanského úsvitu“ nebylo u nás mnoho, že jich „nikdy mnoho nebývá“, že jde vždy jen o „malý hlouček“. Důležité je, že tento hlouček nesmí „koketovat s mocnými tohoto světa“ a že se nesmí „nikomu podbízet“. Takový malý hlouček je „odolný vůči manipulaci a nedá se ovládat jako dav“. Že se těchto výroků zalekli nepřátelé lidské svobody jako páter Halík, kteří tato dvě vystoupení ve Staré Boleslavi hned kritizovali, není překvapením. Ano. My jsme jiný hlouček, než ten jejich.

Německý myslitel (a bývalý politik) Thilo Sarrazin nedávno podobně řekl – v Junge Freiheit (v srpnu 2022) – že musíme „jako Sisyfos nejen hledat ostrůvky racionality, ale tyto ostrůvky i vytvářet.“ Ano, hloučky či ostrůvky vytvářejme. Je to v možnostech každého z nás.

3. 10. 2023

Závěrem

Jiří Weigl

Letošní parlamentní volby na Slovensku získaly jak v zemi svého konání, tak u nás i v celé Evropské unii nebývalý význam, který potvrzuje postupující a prohlubující se krizi nejen slovenské, ale i české a evropské politiky.

Před třemi lety byla na Slovensku za podivných okolností, jejichž spouštěcím mechanismem byla dosud věrohodně neobjasněná vražda novináře Jána Kuciaka a jeho partnerky, svržena vláda dlouholetého premiéra Roberta Fica a jeho strany SMER. Tato změna ve slovenské politice získala charakter jakési „barevné revoluce“ známé z postsovětského prostoru a Blízkého východu. Vynesla k moci nesourodé a chaotické koalice, na jedné straně vyjadřující naprostou oddanost evropskému mainstreamu a na druhé neschopné vlastní zemi seriózně vládnout.

Absenci realistického vládního programu a schopnosti jej realizovat začala nahrazovat kriminalizace politických soupeřů, která přerostla v chaotickou válku bezpečnostních složek mezi sebou, nekonečné politické spory a střety, které měly za následek rozpad vládních koalic, trvalou politickou nestabilitu a deziluzi a znechucení veřejnosti.

Progresivistická prezidentka Čaputová nebyla schopna situaci zvládnout, úřednickou vládu bez důvěry parlamentu nechala vládnout téměř rok, a to v situaci velmi vážné energetické a válečné krize v sousedství. Narůstající politický chaos

následně ještě prohloubila rozhodnutím neobhajovat v příštím roce svůj prezidentský mandát.

Tento neuspořádaný a negativní vývoj zdiskreditoval události posledních tří let, rehabilitoval v očích slovenské veřejnosti bývalého premiéra Roberta Fica a jeho politickou stranu a dal mu novou energii k pokusu o politický návrat. Posilování preferencí jeho strany vyvolalo hysterii politických protivníků, kteří se Fica a jeho kolegy snažili doma i ve světě očernovat jako zásadní hrozbu pro politické směřování Slovenska, jednotu Evropské unie a osud Ukrajiny v jejím střetnutí s Ruskem.

Robert Fico na rozdíl od vládních politiků poslušně podporujících maximální eskalaci války na Ukrajině chápal, že pro jeho zemi a její obyvatele je válečný střet v přímém sousedství a jeho prodlužování hrozbou a velkým rizikem, pro něž je těžké hledat ospravedlnění. V tomto pocitu nebyl sám, sdílí jej většina slovenské veřejnosti. Jeho otevřeně skeptický postoj k proválečné hysterii, která ovládá politický a mediální mainstream v řadě evropských zemí a především v České republice, vyvolal otevřené nepřátelství těchto sil vůči jeho osobě. To se projevilo ve velmi vyhrocené a konfrontační předvolební kampani. Slovenské volby byly líčeny jako boj dobra se zlem, přičemž za dobro bylo pasováno mimoparlamentní hnutí Progresívne Slovensko, akcentující extrémně pokrokářské genderové a environmentalistické priority, velmi vzdálené zájmům a potřebám většiny slovenských voličů. Volby tak získaly postupně charakter souboje elit velmi vzdálených obyčejným lidem s bývalým premiérem, kterého elity svou nenávislnou kampaní dostaly do pozice obhájce obyčejných Slováků.

O vyhrocení předvolební atmosféry se velmi zasloužila česká politika a média, které se začaly nepokrytě vměšovat do slovenských záležitostí. Zcela rezignovaly na tradiční politickou neutralitu, která charakterizovala informování politiků

i hlavních médií o slovenské problematice, a normou se stalo pomlouvání Roberta Fica a strašení před jeho případným úspěchem.

V této atmosféře si dovolil Václav Klaus veřejně vyjádřit Robertu Ficovi svou podporu jakožto zkušenému a realistickému politikovi, který je schopen svou zemi v obtížných dobách vést. Byl následován Milošem Zemanem, Andrejem Babišem a dalšími, ale vysloužil si za to nenávistné urážky, pomluvy a odsuzování ze strany mediálního mainstreamu.

IVK se slovenským volbám nadále intenzívně věnoval, očekával volební úspěch Roberta Fica a jeho SMERU a vyjadřoval nesouhlas s mediální hysterií, která poté u nás zavládla, i s reakcemi oficiální české politiky.

Newsletter Plus, který mají naši čtenáři dnes před sebou, dokumentuje dění kolem slovenských voleb v podání autorů IVK a přináší podrobnější pohled na naše stanoviska a argumenty. Domníváme se, že je potřebné je šířit a prohlubovat, neboť je to v zájmu udržení a rozvíjení tradičních přátelských česko-slovenských vztahů, které musejí mít přednost před krátkodechými politickými kampaněmi.

5. 10. 2023

Vydává Institut Václava Klause
Šárecká 29, 160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Speciál Newsletteru
Datum vydání: 10. 10. 2023